

Syltityhtaan varjossa

Mitä lähemmäksi joulu tuli, sitä kiivaampi vilske kävi Syltityhtaankatu 1:ssä, tuossa kuulussa osoitteessa, jossa todellakin edelleen toimi vanha kunnan syltityhtehdas. Sen pienet touhukkaat piippalakkiset työntekijät, sainiot, touhusivat hiki hatussa, sillä kaikki piti saada valmiiksi hyvissä ajoin, viimeistään heti joulun jälkeen. Mitäpä käyttöä on hyvälläkään sylyllä, jos se myöhästyy.

Suuret röykkiöt sikaa oli kärrätty eri puolilta maailmaa syltityhtaan varastoihin raaka-aineeksi. Vastaanottajasainio seisoi portinpielessä yötä päivää ja kirjasi kaikki tulevat lähetykset pieneen mustakantiseen vihkoonsa laskien niitä samalla myös puoliääneen tupisten: "Sika-sika-sika-sika..."

Totta puhuen kaikki ei ollut pelkkää puhdasta sikaa, sillä syltityhtaalte kelpasi mikä vain. Mukana oli pukinsorkkia, ketunhäntiä, syviä kurkkuja, ruskeita kieliä, peräsuolenpätkiä, pajunköyttä, harakanvarpaita, hiirenkorvia, jopa täyttä potaskaa – ylipäänsä kaikkea mitä kaatopaikoilta ja roskaämpäreistä ja kabineteista löytyi.

Kekriin mennessä suurin osa tuotannosta näytti jo olevan kasassa. "Siinä se nyt on!" kiljaisi ensimmäinen sainio saatuaan oman marahyytelönsä lopultakin pungerretuksi suolenpätkään.

"Valmista tuli täälläkin!" riemuitsi toinen sainio heti perään saatuaan hankin purkkiin oman urakkansa, herkullisen ramisylytyn.

"Mutta hyvät veljet, odottakaa vähän, minulla on vielä pahasti kesken", kuului silloin sikavaraston uumenista.

Ja toden totta. Siellä käydä louskutti vielä kolmas tuotantolinja, jonka ääressä pungersi kolmas sainio. Hänen osalleen oli langennut kaikkein suurin raaka-aineröykkiö, josta olisi pitänyt saada rutistetuksi syltityhtaan perinteisintä merkkituotetta, pavedobia.

Mutta jostakin syystä kolmannen sainion hommat eivät ottaneet onnistuakseen. Kaikkien taiteen sääntöjen mukaan hän oli kyllä sekoittanut useisiin koe-eriin juuri niitä aineksia joita pavedobiin tarvittiin. Siinä oli täsmälleen oikeat määrät viktorinkamanaa ja Karjalan paistin jämiä, mausteena hyppysellinen lentoemonpyllyä ja unihiekkää, kaikki vielä oikeaoppisesti puisella mökkijalaksella sekoitettuna, mutta silti maku ei säväyttänyt.

"Kyllä sinä sen ihan oikein olet tehnyt", myönsivät ensimmäinen ja toinen sainio kolmannelle sainiolle. "Mutta jotenkin se on niin tuttua ja tavanomaista mössöä", he moittivat. "Eivät ihmiset enää sellaista halua, heille pitää tarjoilla jotain uutta."

Ja niinhän siinä kävi. Ei auttanut kolmannen sainion urputtaa vastaan, vaan hän joutui tyytymään enemmistön päätökseen, että joulumarkkinoille lähdetään tänä vuonna pelkästään marahyytelöllä ja ramisylytyllä, ilman pavedobia, ensimmäistä kertaa vuosikausiin. Eikä siinä mitään, hyvin menivät uutuudet kaupaksi, vaikka elettiin lama-aikaa.

